

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2019-09-25
Besvaras senast
2019-10-09

Till utbildningsminister Anna Ekström (S)

2019/20:12 Förebyggande av hedersförtryck i skolan och bortförande av barn

Det är höst. Sommarlovet är slut. Skolorna börjar. Det är roligt att träffa gamla skolkamrater. Men några kompisar som man brukar återse vid terminens början efter sommaren kommer inte. De saknas.

I Norrköpings kommun saknas i dag 24 barn från förskoleklass till årskurs 8. Kommunen misstänker att det i flera fall kan handla om att barn förts bort från Sverige under sommarlovet. I Mjölby kommun saknas fem gymnasielever. Trots att tre veckor av höstterminen har gått har skolan inte gjort någon orosanmälan till socialtjänsten. Och man ska tydligen vänta ännu längre innan man gör någon sådan. Man ska vänta tills man får kontakt med eleven eller vårdnadshavaren, enligt kommunens utbildningschef.

Här handlar det om två kommuner i landet – en av de större och en något mindre. Men vi har många kommuner i landet, och flera av dem är betydligt större än Norrköping. Skulle exemplen från Norrköping och Mjölby vara representativa för hela landet skulle det betyda att förmodligen flera hundra barn årligen inte kommer till skolan på hösten utan försvinner – oklart vart, med stor sannolikhet utomlands. I förlängningen av försvinnandena är det inte svårt att föreställa sig tvångs- eller barnäktenskap, så kallade uppfostringsresor eller rekrytering till olika extremistiska religiösa grupper.

Förra året och året före var det likadant. I många kommuners skolor fanns flera tomma stolar.

Kommunernas hantering av hedersutsatta barn och av barnens försvinnande varierar naturligtvis, men den senfärdighet som kommer till uttryck i Mjölbyfallet är oroande. Mjölby är sannolikt inte ensamt i detta avseende. En sådan senfärdighet är inte acceptabel.

Den här frågan kan inte behandlas som en fråga för enbart kommunerna. Skyddet av de barn som lever i Sverige är också en nationell angelägenhet för statsmakten och ytterst en fråga om barns mänskliga rättigheter. En stor del av dessa försvinnanden är ofta en följd av den så kallade hederskulturen.

Det förhåller sig också så att de sociala myndigheterna inte sällan uppvisar en

viss långsamhet när det gäller att ingripa efter att orosanmälningar inlämnas från skolorna. Det gäller särskilt pojkar. Hederskulturens normer omfattar emellertid inte bara flickor. Pojkarna omfattas också av den. Själv har jag stött på ett sådant fall nyligen. Det krävdes 16 orosanmälningar från skolan innan socialtjänsten ingrep.

Att skolpersonal har kunskap om hedersförtryck är avgörande.

Jag vill med anledning av ovanstående fråga utbildningsminister Anna Ekström:

1. Vad avser ministern att göra för att förmå landets lärarkår och skolmyndigheter att öka kunskaper och kompetensutveckling i vaksamhet inom skolväsendet så att risken för att barns bortförande och försvinnande kan förhindras?
2. Vad avser ministern att göra för att säkerställa att barn och ungdomar får vara trygga och säkra inför skolloven och att inte en del får försvinna i hederskulturens spår?
3. Vad avser ministern att göra för att förmå skola och sociala myndigheter att samarbeta effektivare när det gäller hanteringen av hederskulturens offer när det gäller minderåriga innan barnen förs ut ur landet?
4. Avser ministern och regeringen att integrera kunskap om hedersförtryck i lärarhögskolans undervisning så att alla lärare och skolpersonal blir bekanta med problematiken så att de kan identifiera och förebygga förtrycket?

.....

Amineh Kakabaveh (-)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welanders